

Sygn. akt II AKa 148/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 kwietnia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Mirosława Strzelecka (spr.)

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok

del. SO – Małgorzata Janicz

Protokolant: – st. sekr. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 09 kwietnia 2014 r.

sprawy E. M.

oskarżonej z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z 29.07.

2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 59 ust. 1 i art. 62 ust. 1 w/w ustawy

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 16 lutego 2012 r. sygn. akt V K 210/11

Wyrok w zaskarżonej części uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie.

UZASADNIENIE

E. M. została oskarżona o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia najpóźniej do 10 maja 2011r.

w S. i W., działając wspólnie i w porozumieniu

z P. C. (1), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii pomagała nieustalonym osobom w przetwarzaniu znacznej ilości środków odurzających w postaci amfetaminy, w taki sposób, że udostępniała nieustalonym osobom pomieszczenia budynku

w S. nr (...), zlecała przechowywanie roztworu wolnej zasady amfetaminy P. C. (1) na posesji przy ul. (...)

w W., oraz zapewniała transport przyrządów i odczynników do produkcji amfetaminy, przy czym z płynu zabezpieczonego w dniu 10 maja 2011r. w S. na posesji nr (...) możliwe było uzyskanie 16562 dawek aktywnych amfetaminy, z płynu zabezpieczonego w dniu 10 maja 2011r. w W. przy ul. (...) możliwe było uzyskanie 1488 dawek aktywnych amfetaminy, natomiast z płynu zabezpieczonego w dwóch kanistrach w dniu 27.07.2011r. na ul. (...) możliwe było uzyskanie łącznie 4011 dawek aktywnych amfetaminy,

tj. o czyn z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w dniu 10 maja 2011 r. w W., w mieszkaniu przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczyła

w obrocie środkiem odurzającym w postaci kokainy, przy czym
w wymienionym dniu posiadała w wymienionym mieszkaniu kokainę w ilości 6 gram netto,

tj. o czyn z art.56 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 16 lutego 2012 r. E. M. uznał za winną tego, że w okresie od nieustalonego dnia najpóźniej do 10 maja 2011r. w S. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. (1), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii pomagała nieustalonym osobom w przetwarzaniu znacznej ilości środków odurzających w postaci amfetaminy, w taki sposób, że udostępniała nieustalonym osobom pomieszczenia budynku w S. nr(...), zlecała przechowywanie roztworu wolnej zasady amfetaminy P. C. (1) na posesji przy ul. (...) w W., oraz zapewniała transport przyrządów i odczynników do produkcji amfetaminy, przy czym z płynu zabezpieczonego w dniu 10 maja 2011 r. w S. na posesji nr (...) możliwe było uzyskanie 16562 dawek aktywnych amfetaminy, z płynu zabezpieczonego w dniu 10 maja 2011 r. w W. przy ul. (...) możliwe było uzyskanie 1488 dawek aktywnych amfetaminy, to jest popełnienia czynu z art.18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art.19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył jej karę 3(trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek grzywny przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 100 złotych; w ramach czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia E. M. uznał za winną tego, że:

II. w dniu 10 maja 2011r. w W., w mieszkaniu przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzieliła R. W. (1) środka odurzającego w postaci 0,5 grama kokainy za kwotę 140 zł. to jest popełnienia czynu z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

III. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt II posiadała w wymienionym mieszkaniu kokainę w ilości 6 gram netto, to jest popełnienia czynu

z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

i za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 140 (sto czterdzieści) złotych; za czyn opisany w pkt III na podstawie art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył jej karę 3(trzech) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. i art.86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę łączną 3(trzech) lat pozbawienia wolności; na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 maja 2011r. do dnia 16 lutego 2012 r.

Tym samym wyrokiem został skazany P. C. (1) za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Powyższy wyrok w części dotyczącej E. M. został zaskarżony w całości przez jej obrońcę.

Apelacja obrońcy zarzuciła wyrokowi:

1) obrazę prawa materialnego, tj. przepisów:

a) art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w związku z art. 8 k.k. poprzez:

- jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że oskarżona działała

z zamiarem popełnienia zarzucanego jej czynu polegającego na pomocnictwie do produkcji narkotyków, to jest chciała go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godziła, gdy tymczasem z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika a co najmniej są co do tego wątpliwości, że nie miała zamiaru jego popełnienia, a co najwyżej popełniła go na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość

popelnienia tego czynu jak wynika z okolicznosci sprawy powinna byla przewidziec. Takie zachowanie oskarzonej ewentualnie wyczerpuje znamiona czynu kwalifikowanego na podstawie 54 ust. 2 pkt 3) ustawy o przeciwdzialaniu narkomanii lub moze zostac uznane za - wobec nie ustalenia roli oskarzonej w procederze i jej swiadomosci co do tego, ze narkotyk w postaci amfetaminy moze miec postać cieczy oraz nie ustalenia co faktycznie robila na nieruchomosci w S. - przygotowanie do popelnienia przestepstwa z art. 53 ust. 2 lub 54 ust. 2 pkt 3) tej ustawy;

- nie wykazanie zadnymi dowodami, iz zachowania oskarzonej zakwalifikowane na podstawie ww. przepisow jako czyny przestepne mialy charakter umyslony albowiem trudno wywieśc to z okolicznosci podawanych przez oskarzona w postaci uprzedniej nieznamomosci osoby o imieniu H., jego karalnosci za pobicie ze skutkiem smiertelnym o ktorej to informacji miala sie ona dowiedziec post factum, poznaniu ww. za posrednictwem G. S. brata jej konkubenta P. S. bez dokonania ich weryfikacji;

- zastosowanie kwalifikacji dotyczacej produkcji znacznej ilosci narkotykow i przyjecie, ze polegala ona na wytracaniu z zabezpieczonej cieczy soli amfetaminy w sytuacji gdy opinia bieglego wydana w tym zakresie wskazuje na brak mozliwosci okreslenia ilosci wyprodukowanego narkotyku a w toku procesu nie udowodniono aby w chwili zatrzymania lub tez w krótkim okresie przed zatrzymaniem w miejscowosci S. dochodzilo do przetwarzania czy produkcji narkotykow;

b) art. 59 ust. 1 ustawy poprzez jego bledne zastosowanie albowiem zgromadzony material dowodowy, zasady doswiadczenia zyciowego oraz prawidlowego wnioskowania wobec watpliwosci co do poczytalnosci R. W. (1) w sytuacji odbierania od niego zeznan a nastepnie wyjasnienie nie pozwalalo na przypisanie oskarzonej popelnienia czynu penalizowanego powyzzszym przepisem, a ponadto w sytuacji gdyby nawet uznac iz doszlo do odpłatnego udzielenia przez oskarzona srodkow odurzajacych ww. osobie to dzialanie to z uwagi na przypisanie w zarzucie jednokrotnego dzialania oraz ilosc 0,5 g winien byc potraktowany jako przypadek mniejszej wagi w rozumieniu przepisow art. 59 ust. 3 ustawy;

c) art. 60 § 3 k.k. poprzez nie dokonania nadzwyczajnego zlagodzenia kary jak rowniez nie przeprowadzenia w tym wzgledzie zadnych rozwazan w sytuacji gdy oskarzona ujawnila wobec organu powolanego do scigania przestepstw informacje dotyczace osoby, ktorej wynajela nieruchomosc, na polecenie ktorej pod grozba pobicia przewiozla bankę oraz naczynia, ktore to okolicznosci nie byly wczesniej organom scigania znane;

2) obrazę prawa procesowego majaca wplyw na tresc orzeczenia, tj. przepisow:

a) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wszystkich niedajacych sie usunac watpliwosci na niekorzyśc oskarzonej, w szczegolnosci:

- w zakresie sposobu odbierania zeznan i wyjasnen od R. W. (1), ktore jak wynika z materialow postepowania byly odbierane od niego gdy byl pod wplywem narkotykow, ktore rzekomo uprzednio nabył od oskarzonej a dodatkowo jak wynika z opinii sadowo-lekarskiej

i przeprowadzonego w ramach badania wywiadu z ww. osoba

w trakcie przesluchania byl on bity przez policje palka, przewrocony na ziemie i przypalany i uznania pomimo tego, ze przesluchanie jego osoby nie zostalo dokonane z naruszeniem przepisow art. 192 § 2 k.p.k. w związku z art. 171 § 7 k.p.k. a zatem stanowi pelnoprawny dowod;

- uznanie ze oskarzona nie mogla dzialac pod wplywem grozby

i zastraszenia ze strony H. a powolywanie sie na te okolicznosci stanowi li tylko jej linie obrony w sytuacji gdy oskarzona byla uprzednio ofiara znecania sie psychicznego i fizycznego przejawiajacego sie jej wielokrotnym pobiciem, zniewazaniem, grozbami pozbawienia zycia i zdrowia oraz gwałtem na jej osobie

a zatem jest osoba szczegolnie wzraliwa na tego typu zachowania i ich najmniejszy nawet przejaw obojety dla osoby nie majacej z tego typu dzialaniami do czynienia moze zostac odczytany przez nia jako zagrozenie zycia lub zdrowia;

- uznania, że w S. doszło do wyprodukowania znacznej ilości narkotyków pomimo, że opinia wydana w tym zakresie tego nie potwierdza;

b) art. 5 § 1 k.p.k. w związku z art. 9 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy na skutek zaniechania przeprowadzenia z urzędu dowodów w postaci:

- przesłuchania G. S. oraz P. S. na okoliczność danych personalnych osoby o imieniu H. w celu zweryfikowania wersji co do nawiązania znajomości, charakteru znajomości oraz możliwości zagrożenia dla osoby oskarżonej ze strony ww., którą to wersję przedstawiła w postępowaniu przygotowawczym i sądowym;

- przeszukania miejsca zamieszkania H. i przesłuchania jego osoby w sytuacji ustalenia w sposób ww. jego tożsamości celem potwierdzenia wersji oskarżonej co do braku świadomości i umyślności w jej działaniu, któremu przypisano przestępczy charakter;

- ustalenia tożsamości, przesłuchania oraz pobrania materiału do badań daktyloskopijnych oraz biologicznych (genetycznych) od osób przebywających razem z M. M. (1) na nieruchomości położonej w S. celem ustalenia czy ślady linii papilarnych zabezpieczone w domu w S. oraz ślady genetyczne m.in. w rękawiczkach należą do tych czy też innych osób;

- przesłuchania A. M. oraz F. M. synów oskarżonej na okoliczność daty ostatniego wspólnego pobytu z matką na nieruchomości w S. oraz możliwości używania przez nią gumowych rękawiczek w trakcie sprzątania, które to rękawiczki zostały tam zabezpieczone albowiem z wyjaśnień oskarżonej wynika (co potwierdził Sąd w treści uzasadnienia), że jeździła ona na tą nieruchomość od kiedy dzieci były małe przez 15 lat a z akt postępowania w szczególności udzielanych synom oskarżonej zezwoleń na widzenie wynika, iż są one osobami nieletnimi a zatem ich wiek wskazuje, że - wbrew niczym nie popartym twierdzeniom Sądu - bytność oskarżonej z jej dziećmi na przedmiotowej nieruchomości ustała niedawno w odniesieniu do inkryminowanego czasu;

- przesłuchania M. M. (2) na okoliczność jego bytności na nieruchomości w S. oraz osób z nim tam przebywających a następnie tych osób, odebrania od nich materiału porównawczego do badań daktyloskopijnych oraz genetycznych celem sprawdzenia czy nie znajdowała się wśród nich osoba, która pozostawiła ślad genetyczny w zabezpieczonych rękawiczkach albowiem o bytności ww. osób mówił w swoich zeznaniach B. R.;

- przesłuchania funkcjonariuszy Policji dokonujących zatrzymania E. M. i przeszukania w jej mieszkaniu a następnie zatrzymania R. W. (1) oraz przesłuchania M. M. (2) i F. M. przebywających w dniu zatrzymania pod domem E. M. (jak wynika z notatki służbowej zostali zatrzymani w mieszkaniu E. M.) na okoliczność ustalenia miejsca oraz sposobu zatrzymania R. W. (1) albowiem oskarżona kwestionuje zatrzymanie jakiegokolwiek osoby w jej mieszkaniu poza jej mężem i synem a w toku rozprawy w charakterze świadka został przesłuchany jedynie funkcjonariusz policji, który był wprawdzie autorem notatki służbowej z zatrzymania R. W. (1) ale jak sam zeznał sporządził ją w oparciu o informacje innych policjantów albowiem w tym czasie uczestniczył w czynnościach na nieruchomości w S.;

- nie ustalenie (choćby poprzez opinię stosownego biegłego) jaki wpływ na sposób oraz treść składanych zeznań przez R. W. (1) miało spożycie przez niego w niedługim czasie przed składaniem zeznań 0,5 kokainy;

- nie wyjaśnienie w jakich okolicznościach doszło do obrażeń ciała R. W. (1) i czy posiadał te obrażenia w chwili przesłuchania przez policję czy też są one następstwem tego przesłuchania, czy też doznał ich w późniejszym czasie;

c) art. 397 § 1 k.p.k. poprzez nie przerwanie albo odroczenie rozprawy i nie zakreślenie oskarżycielowi publicznemu terminu do przedstawienia dowodów wskazanych wyżej pod lit b), których przeprowadzenie pozwoliłoby na usunięcie braków postępowania przygotowawczego w powyższym zakresie a ich usunięcie przez sąd uniemożliwiłoby wydanie prawidłowego orzeczenia w rozsądnym terminie;

d) art. 352 k.p.k. w związku z art. 368 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez dopuszczenie dowodów nieznanych oskarżonej na etapie sporządzenia i doręczenia jej aktu oskarżenia, w postaci opinii biegłych z zakresu chemii i genetyki, nie poinformowania oskarżonej o wpłynięciu w ślad za aktem oskarżenia ww. dowód a tym samym uniemożliwienie oskarżonej wyrażenia swojego stanowiska w tym zakresie i przyjęcia dogodnej dla niej linii obrony, która uwzględniałaby ww. dowody co niewątpliwie naruszyło jej prawo do obrony;

e) art. 367 § 1kpk poprzez uniemożliwienie oskarżonej wypowiedzenia się co do dowodów wymienionych wyżej w pkt d) wobec nie poinformowania jej o ich wpłynięciu i uwzględnieniu po doręczeniu jej aktu oskarżenia;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na uznaniu, że oskarżona знаła lepiej niż sama wskazuje H., że wiedziała w jakim celu wynajmuje mu dom, że ukrywała fakt wynajęcia domu przed mężem i innymi członkami rodziny, wiedziała co w tym domu robił H. i mu w tym pomagała o czym świadczą jej odciski palców na misce oraz ślad genetyczny w rękawiczkach, w sytuacji gdy oskarżona wynajęła dom zawierając umowę przewidzianą prawem i w żaden sposób nie zabronioną, pomogła przewieźć jakieś naczynia świadcząc uprzejmość H. będącemu znajomym P. i G. S. a zatem jej konkubenta i jego brata, z uwagi na okoliczność, iż jej mąż M. M. (2) przebywał wówczas w zakładzie karnym, pozostaje z nim od 10 lat w faktycznej separacji nie musiała go o niczym informować a z uwagi na swoją bytność na przedmiotowej nieruchomości przez okres blisko 15 lat pozostawienie przez nią jakichkolwiek śladów genetycznych czy linii papilarnych w żaden sposób nie może świadczyć o udziale w jakimkolwiek procederze.

Podnosząc te zarzuty skarżący wnosił o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Na wstępie stwierdzić należy, iż nie sposób zgodzić się z podnoszonym w apelacji zarzutem obrazy prawa materialnego.

Jak konsekwentnie przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego obraza prawa materialnego ma miejsce wówczas, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu.

Nie ma więc obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, bądź naruszenia przepisów prawa procesowego, a do tego właśnie sprowadza się uzasadnienie tego zarzutu przez autora apelacji.

Nie można natomiast odmówić słuszności podnoszonym w apelacji zarzutom obrazy prawa procesowego, które mogły mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a tym samym wnioszek o uchylenie zakazanego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania należy uznać za uzasadnione.

Jedną z naczelnych zasad procesu karnego wynikającą z treści art. 4 k.p.k. jest obowiązek dociekania przez Sąd prawdy obiektywnej.

Realizując to zadanie Sąd obowiązany jest w toku rozprawy głównej wykorzystać wszystkie możliwe do przeprowadzenia dowody mające znaczenie dla ustalenia czynu przestępczego pod względem faktycznym i ocenić je w myśl zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k.

Nie mogą zatem poza zasięgiem rozważań Sądu pozostać możliwe do przeprowadzenia dowody istotne dla prawidłowego rozstrzygnięcia o winie czy ocenie prawnej czynu tylko z tego powodu, iż nie przeprowadzono ich na rozprawie głównej stanowi to bowiem obrazę nie tylko art. 4 k.p.k. ale również art. 366 § 1 k.p.k.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji nie wywiązał się

w sposób należyty z tego obowiązku.

Ustalając bowiem, iż E. M. pomagała nieustalonym osobom w przetwarzaniu znacznej ilości środków odurzających w postaci amfetaminy w ten sposób, iż zapewniła transport przyrządów i odczynników do tego rodzaju produkcji, udostępniła pomieszczenie budynku

w S., zleciła przechowanie roztworu wolnej zasady amfetaminy P. C. (1) na posesji przy ul. (...) w W..

Sąd Okręgowy oparł te ustalenia na następujących dowodach tj. niekwestionowanym fakcie wynajęcia przez oskarżoną budynku

w S. mężczyźnie o imieniu H., udzielił mu pomocy

w przewiezieniu należących do niego rzeczy oraz ekspertyzie biologicznej

i daktyloskopijnej, z której wynikało, iż na misce i rękawicach odnalezionych w pomieszczeniu budynku w S. ujawniono ślady linii papilarnych i ślady DNA należące między innymi do oskarżonej.

Jednocześnie Sąd orzekający odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonej, iż mężczyznę o imieniu H. poznała przypadkowo przez brata swojego konkubenta jako osobę poszukującą domu do wynajęcia,

a pomagając mu w przewożeniu należących do niego rzeczy nie miała świadomości do jakiego celu zostaną one wykorzystane, wcześniej bywała w tym domu wraz z swoimi dziećmi, zaś bańkę z płynem pozostawiła na przechowanie P. C., nie mając świadomości co zawiera, na polecenie H. i pod wpływem wypowiedzianych przez niego gróźb.

Nie negując prawa Sądu I instancji do swobodnej oceny dowodów,

a tym samym do uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonej jedynie co do niektórych przedstawionych przezeń okoliczności jak i odmowy wiary tym wyjaśnieniom, co do innych faktów, podkreślić należy, iż decyzja w tej kwestii musi być oparta na wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, zaś przesłanki rozumowania Sądu winny znaleźć odzwierciedlenie w części motywacyjnej wyroku.

Nie sposób odmówić racji obrońcy oskarżonej, iż Sąd Okręgowy odmawiając wiary wyjaśnieniom oskarżonej nie podjął żadnych starań zmierzających do zweryfikowania jej depozycji. I tak mimo, iż oskarżona wskazywała osobę poprzez którą poznała mężczyznę o imieniu H. – nie przesłuchano jej w charakterze świadka na okoliczność nawiązania tej znajomości.

Nie wykorzystano również informacji zawartej w notatce z k. 259,

z której wynikało, iż w miejscu wskazanym przez oskarżoną jako miejsce zamieszkania H. – rzeczywiście przebywał mężczyzna o tym imieniu, który zmarł w dniu 31 maja 2011 r. Istniała jednakże możliwość ustalenia danych personalnych właścicielki tego mieszkania i przesłuchanie jej na temat tej osoby.

Za tym, iż mężczyzna o imieniu H. rzeczywiście zamieszkiwał przy ul. (...) – przemawiają również zeznania świadka P. C. (3), przesłuchanego na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym

w trybie art. 452 § 2 k.p.k.

Nie przeprowadzenie wskazanych wyżej dowodów nie pozwala na podzielenie stanowiska Sądu I instancji, iż wyjaśnienia oskarżonej odnośnie okoliczności poznania (...) nie zasługują na wiarę i stanowią wyłącznie jej linię obrony.

Uzasadnione zastrzeżenia musi budzić również ustalenie, iż oskarżona nie tylko znała dobrze H., ale również miała pełną świadomość

w jakim celu wynajmuje mu dom w S..

Za takim poglądem nie może bowiem przemawiać wyłącznie ujawnienie śladu linii papilarnych oskarżonej na misce odnalezionej w tym pomieszczeniu jak również śladu jej DNA na znajdujących się tam rękawicach.

Nie można bowiem pominąć faktu, iż oskarżona bywała na terenie tej posesji, a zarówno z opinii daktyloskopijnej jak i biologicznej nie wynika

w jakim czasie ślady te mogły zostać przez nią pozostawione.

Przywołana przez Sąd meriti okoliczność, iż zarówno na misce jak i na rękawicach widoczne były ślady białej substancji nie wyklucza wbrew przyjętemu pogładowi, iż pochodzące od oskarżonej ślady linii papilarnych i biologiczne pozostawione zostały w innym czasie.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd pominął również fakt, iż przed 10 maja 2011 r. w domu tym przebywały również inne osoby tj. M. M. (1) i jej znajomi jak, i to, iż znajdujące się tam przedmioty nie spowodowały żadnej reakcji z ich strony, co może wskazywać na to, iż nie wzbudziły u nich podejrzeń, iż w miejscu tym odbywała się nielegalna produkcja narkotyków.

Za uzasadnione należy również uznać zastrzeżenia ze strony autora apelacji odnoszące się do dokonanej przez Sąd orzekający oceny zeznań świadka R. W. (1).

Przyjmując, iż stwierdzone u tego świadka obrażenia ciała nie mogą wskazywać na to, iż składał on swoje zeznania w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi, albowiem badanie sądowo-lekarskie zostało przeprowadzone po 9 dniach od daty jego zatrzymania. Sąd Okręgowy pomija stwierdzenie biegłego lekarza, iż obrażenia te mogły powstać w czasie i okolicznościach podawanych przez świadka (k. 909-910).

Nadto Sąd ten nie skorzystał z istniejącej możliwości zweryfikowania czasu powstania tych obrażeń, albowiem już w dniu 10 maja 2011 r. zlecono przeprowadzenie badań lekarskich tak oskarżonej jak i R. W. (1) (k. 285-286) i badania te zostały wykonane, o czym świadczą faktury wystawione przez Centrum Medyczne (...) (k. 283-284).

Zażądanie wyników tych badań pozwoliłoby na dokonanie prawidłowej oceny wiarygodności zeznań R. W. odnośnie okoliczności w jakich został przesłuchany.

Dla dokonania weryfikacji wyjaśnień oskarżonej w omawianym zakresie należało również przesłuchać w charakterze świadka funkcjonariusza Policji J. L., albowiem jak wynika z k. 35 – był on autorem notatki służbowej dotyczącej czasu i miejsca zatrzymania R. W..

Powyższe uchybienia nie pozwalają na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji i muszą skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku w stosunku do E. M. i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy winien uzupełnić postępowanie dowodowe we wskazanym wyżej zakresie, przeanalizować wszystkie przeprowadzone dowody we wzajemnym powiązaniu i sporządzić uzasadnienie zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze fakt, iż w toku postępowania międzyinstancyjnego ujawniły się uzasadnione wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonej Sąd ten winien również rozważyć potrzebę zbadania jej przez biegłych lekarzy psychiatrów w trybie art. 202 § 1 k.p.k.

Z omówionych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

(...)(...)